El noi que va aprendre al costat de Pirlo i David Villa

Angeliño Tasende, qui avui tot just fa 20 anys, explica que canviar la seva Galícia natal per Manchester i viure uns mesos a Nova York l'ha ajudat a «madurar moltíssim» i a «sobreviure» dins el món del futbol professional

Angeliño Tasende, el dia de la seva presentació

Als 20 anys, el més comú és estar estudiant a la Universitat o fent un mòdul. El qui no és amant dels estudis, un cop enllestida l'ESO, a aquella edat s'intenta guanyar la vida com pot. La gran majoria, encara a casa els pares, perquè els desorbitats preus dels pisos no els permeten el contrari. Algun viatge a Eivissa amb els amics, una escapada a una capital europea i poc més. Sempre hi ha excepcions, però, arribats a la vintena, aquesta és la tònica general. No per a Angeliño Tasende. És clar que la vida d'un futbolista ja sol distar de la realitat majoritària, però la del gallec, encara amb tota una carrera per davant, és d'aquelles que poden servir per escriure uns quants capítols d'un llibre. Avui tot just fa 20 anys i els celebrarà com sempre. «És un dia més», diu, sense deixar de somriure. Fa temps que ha après a passar aquest dia lluny dels seus, en una ciutat que no té res a veure amb el seu Coristanco natal. «Quan faig anys, estic sol o amb la meva mare», diu. I aquest 2017 no serà una excepció. Ho viurà amb una maduresa inusual a aquesta edat; la que, per força, s'ha guanyat amb el pas dels anys i les experiències.

Angeliño és fill de Coristanco, un menut poble de la Corunya. «És molt petit. No són quatre cases com tothom es pensa, n'hi ha alguna més, però tampoc massa», explica. Allà és on va començar a jugar al futbol de ben menut. «Un dia estava a la platja donant puntades de peu a una pilota. Un amic de la família li va dir a la meva mare que tenia aptituds i que m'haurien d'apuntar a algun equip». Dit i fet. A l'escola Luis Calvo del poble que hi va entrar i d'allà, al Deportivo. Al club gallec s'hi va estar sis anys fins que va haver de fer el seu primer gran pas. El Manchester City el volia fitxar. «Tenia 16 anys i els vaig dir que sí». La vida li va canviar completament. «El primer mes em va costar molt. Va ser dur, lluny dels meus i en un altre país. Però em vaig acostumar i en un tres i no res ja era com un anglès», rememora.

Angeliño té molt clar que aquest canvi d'aires «em va anar molt bé» i el va ajudar a «madurar», a part de servir-li per aprendre a parlar anglès. A Manchester ha crescut amb els juvenils i el segon equip, tot esperant debutar a la Premier amb els grans. Mentre això no arribava, el club anglès va decidir que el millor era cedir-lo al New York City nord-americà. Així que, amb només 18 anys, va enfilar cap als Estats Units. «Hi vaig estar uns quants mesos i va ser espectacular. Vaig gaudir moltíssim». No només amb una lliga «cada cop més competitiva i que amb els anys millorarà», sinó perquè allà va tenir l'oportunitat d'entrenar-se i jugar partits al costat de futbolistes d'un nivell altíssim: David Villa, Andrea Pirlo, Pablo Álvarez, Frank Lampar i Andoni Iraola van ser companys seus al vestidor. «Són jugadors amb molta experiència que em van ajudar moltíssim. Pirlo fa unes passades espectaculars i la manera que té Villa d'acabar les jugades és increïble. Cada dia aprenia alguna cosa més», explica. Amb Villa, precisament, va tenir una estreta relació. «Em va ajudar moltíssim. Abans d'anar cap allà ja es

va posar en contacte amb mi per explicar-m'ho tot i em va donar un cop de mà a l'hora d'adaptar-me».

Tot això, i a l'espera de convèncer algun dia Pep Guardiola («crec que puc encaixar molt bé i li estic agraït per donar-me alguna oportunitat», diu d'ell», Angeliño celebrarà els seus 20 anys a Girona, on espera seguir col·leccionant experiències. «Tinc ganes de debutar i donar un cop de mà a l'equip per pujar a Primera», assegura.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/01/04/noi-que-aprendre-al-costat/822160.html?utm_source=rss